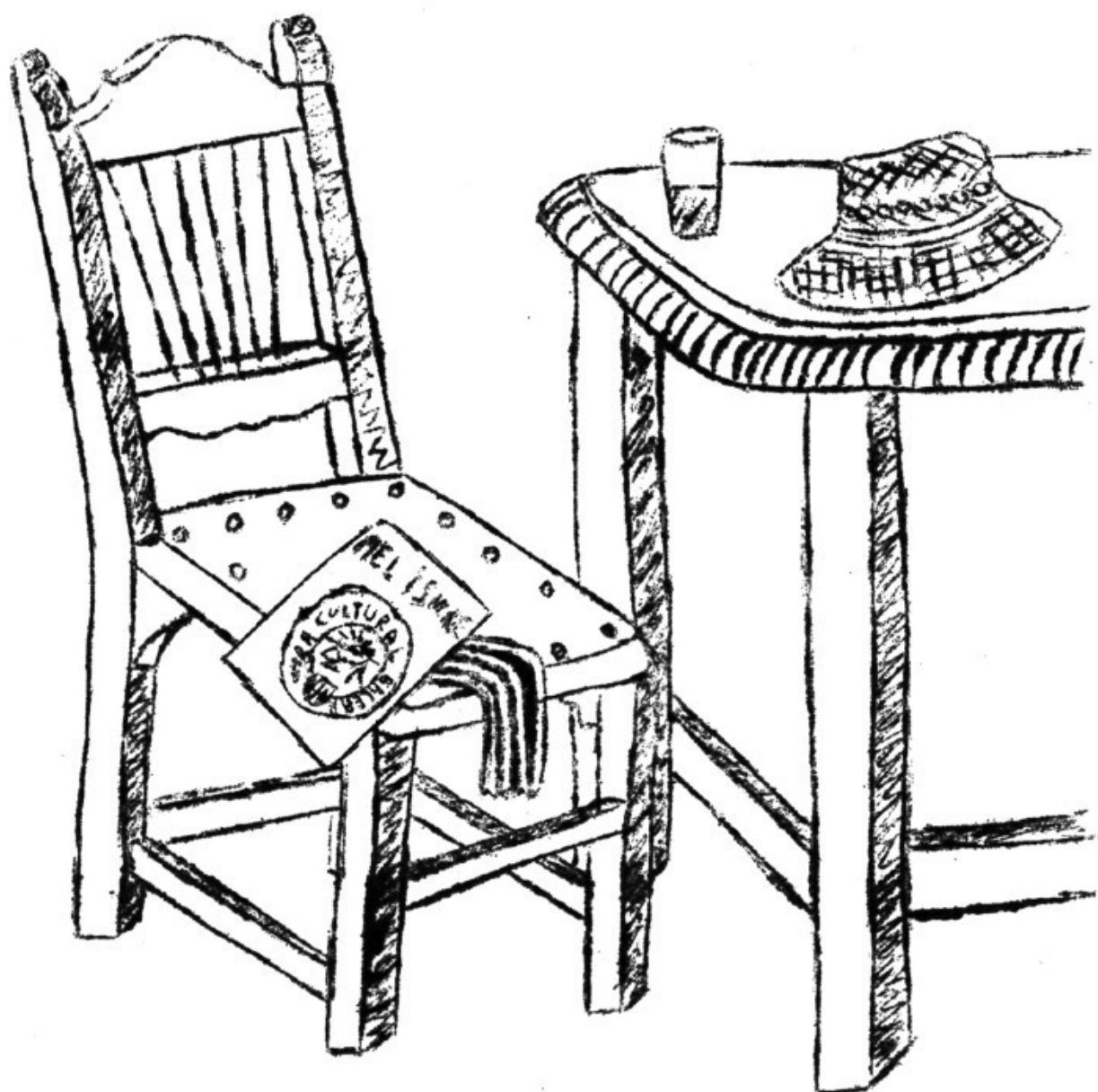

MEL i SUCRE

BOLLETÍ DE L'O.C.B. A SANT JOAN
D'ÚS INTERN PELS SÒCIS

Introducció

Ramon Serra és un capellà que s'ha integrat en el món gitano. El consideren un dels seus, duu allí anys fent feina per ells. El poden trobar a l'edifici de la "Casa de l'església" en el carrer del Seminari, en el Secretariat Gitano. Dividim el que ens va dir en un parell d'apartats, aconsellem sobretot la lectura dels de caracter, idioma, raça, solucions i conclusió.

R.S.: Vaig començar quan m'ordenaren de capellà a l'any 68, a la Santíssima Trinitat, on ara s'hi troba el Carrer Fernando Sánchez Bilbao; es taven allà totes les barraques de gitanos i fou on vaig tenir un primer contacte amb ells.

El poblat de Son Banya es va inaugurar a l'any 69 i ens demanaren que continuàs anant-hi al manco pels aspectes religiosos, juntament amb assistents socials i altra gent que treballava per la promoció dels gitanos. De cada pic em vaig anar integrant més fins que ara, llevat de s'escola d'esplai, es pot dir que em dedic a només que això. Voldria aclarir una cosa: la promoció dels gitanos s'ha entès com a integració (fer-los perdre els valors que tenen i que la nostra societat els absorbesqui); ~~axí~~ aquest grup que hem fet feina amb això hem estat ben conscients i hem intentat en tot moment respectar i descobrir el món dels gitanos, a fi de dur a terme una feina positiva.

Generalment s'ha tengut una concepció del gitano brut, mentider, que enganya i tota aquesta serie de coses que a vegades han estat degudes a les situacions socials. Precisament si estaven en barraques i no tenien aigua no es d'estrenyar que anassin bruts i si també enganyaven és perquè tenien (i encara tenen) dificultats per a trobar feina.

L'ajuntament i el govern civil ajudaren a fer el poblat perquè no convenia que els turistes vessin les barraques vora l'autopista.

Son Banya

Es poblat gitano va esser causat per dos interessos que varen coincidir: els d'un jove de la Congregació Mariana que havien fomentat tota una acció de tipus social i religiós dins les barraques i els va néixer l'idea de construir un poblat gitano.

Se varen fer un festivals, se compraren terrenys, però llavors els doblers que se tenien no bastaren i s'altra coincidència va esser que tant es govern civil com S'Ajuntament els interessava llevar ses barraques d'allà, ja que s'acabava s'autopista que venia de s'Aeroport i no convenia que els turistes vessin a l'entrada de Palma totes aquelles barraques. Per tant amollaren GUSTOSAMENT els doblers que se'ls demanaven. El poblat s'anomena encara ALBERGUE PROVISIONAL, perquè s'esperava que en deu anys s'hagués resolt el problema de la vivienda.

Aquestes ~~man~~ cases estan fetes aviat, però per aquella gent el passar d'una barraca a una casa amb tres habitacions, banyo, cuina-menjador i pati, era la glòria. No obstant el sòtil és d'uralita i a pesar de tenir tres habitacions és petita per una família de deu o vuit fills (que és el terme mig). Això s'agrava pel fet de que els gitanos es casen joves (14 anys al.lots, 12 al.lotes generalment) i augmenta en no res la població. Només disposem de 124 vivendes, el que se casen han de fer cova o viure a ca son pare.

(Els problemes de Curro Jiménez són una braga devora els dels gitanos d'avui.)

El problema gitano - Resultats

Entre els positius, els gitanos s'han acostumat a un sistema de viure un poc sedentari, estar a un lloc i treure un poc d'arrels; però què ells quan no es trobaven bé canviaven de lloc amb una facilitat tremenda.

S'ha ~~augmentat~~ el nivell cultural, a través d'escoles per ells, ja que si s'havia d'aconseguir una cultura no només com la nostra si no gitana, era necessari. Les escoles també estan orientades de cara a ~~l'orientació~~ l'integració en les altres o llocs de treball.

També hi ha ~~exeses~~ famílies que ja se n'han anades han comprat uns solars, construït cases i viuen en clan familiar. Com que de sempre han viscut dins una societat hostil, els gitanos estan molts junts, en família, on el més vell ve a ésser el patriarca i tots els fills devora ell. El sentit d'unitat entre ells és molt fort. Gràcies a això no hi ha tanta saturació, abans vivien 950 persones en 124 cases, arribaren a ésser més de mil, i ara són unes 560.

LABOR DUITA A TERME

Ha estat una cosa molt lenta i amb unes revisions constants. Hem fuit d'allò de les senyores que volien fer una bona obra i quan veien un gitano el rentaren, el vestien i ja estaven totes contentes; quan l'al.lot arribava a casa la mare el feia arrossegar-se i destrossar la roba perquè ells tenen el seu orgull i prenia allò com un insult, li venia a dir que no sabia cuidar els seus fills. Això és una manera equivocada d'ajudar. Noltros ens plantejarem la manera de com fer progressar culturalment i socialment tot un poble com és el gitano, respectant sempre la seva cultura. Varem veure dos punts interessants: que això era una feina lenta, el gitano sempre ha anat a demanar; en venia un, per exemple, a que li pagassin les medecines pel seu al.lot i aquí venia la feina lenta: se li pagaven aquell dia però li deien que si feia feina tendria un seguro que li pagaria la medocina dels al.lots i no hauria d'anar a demanar res, ell hauria de guanyar el medicament per ell mateix.

Això era una labor molt callada i molt lenta, com que transcurria a

l'any 96-70, abans de la crisi, si no tenia feina n'hi podíem trobar a les vint-i-quatre hores. Això suposava un altre problema, ja que als gitanos no les interessava estar inscrits en el registre civil, pres no se sentien integrats, i estar en el registre suposava fer el servei mili-

-Fotografia d'un moment de l'entrevista.
(laboratoris M&S, Juanito reporter ©)

tar, i ~~com~~ ~~exces~~ells no volen sobre ros de guerra (són els primers objectors de consciència actius, en quant a què tenien una forma activa d'eludir el servei). Generalment quan hi ha una nació amb guerra interna hi ha una emigració enorme de gitanos; tots els gitanos portuguesos que trobam a Espanya han vingut per nos de la guerra a Angola, ja que el govern portuguès els feia fer quatre anys de servei, tres a Angola, "a una guerra que no és nostra no hi participam" diuen.

En quant a l'analfabetisme és considerable en la gent major, la qual no hi veu necessitat. El que si els interessa és quan han de treure el carnet de conduir, però creuen que ~~aprendran~~ aprendran en un dia i quan no és així s'estimen més aprendre-se els tests de memòria; amb aquest mètode, sabent les posicions de les creus de cada pregunta de cada fulla, n'hi ha hagut molts que han tret el permís. En les joves el problema es menor: hem aconseguit que alguns arribin a treure el certificat escolar però no hem pogut lograr que ningú fes BUP o acabàs el primer any de formació professional, ja que per un gitano és un luxe estudiar després dels setze anys. El que volen els pares és que l'al·lot sàbi llegir i fer contes i l'ajudi en la tasca de comprar i vendre.

També hi ha la dificultat dels qui són de Son Banya, que han de tornar de l'escola els vespres, i els gitanos són molts porucs. Es una de les races que tenen més por de totes.

Delinqüència i drogues

La societat actual ens fa consumir a tots, els gitanos s'han integrat bastant en aquest aspecte: van a discoteques, el ~~rem~~, bars,... gasten però no tenen feina i allò les duu de cap a la delinqüència. El pitjor és que han trobat en el tràfic de droga un sistema per guanyar dobbers amb poca feina; són per això emprats moltíssimes vegades com a "camells". Fumar porros és una cosa habitual entre els joves gitanos, s'altre dia estava a un bateig i vaig veure un al·lot que en lligava un, el vaig mirar com per dir-li que no ho fes i em va dir "no se preocupe, ahora mismo le invito". Han estat manipulats bastant, no tenen dobbers i tenen bastanta d'herba, com s'explica això? d'on l'han tret?

Caràcter

Són persones d'un caràcter molt primari, s'enfaden i criden molt, però obliden tot d'una. I el que obliden és dona per enterrat, no són rencorosos però no volen que els retreguin les coses.

La forma de viure és molt provident, viuen ara i demà ja ho veurem. No administren els dobbers, els gasten els tres primers dies i llavors se'ls han d'arreglar per acabar el mes; aposten no els agraden feines de sou mensual sino semanal. Un pic a un fuster va dur una camionada de fusta al poblat, per poder fer foc; la buidaren, però quan dugué la segona vegada no n'agafaren pus, varen demanar com així no en agafaven més i guardaven pel demà, però un d'ells ens contestà que no podia esser, que seria codícia.

Comparteixen entre ells el que tenen, si demanes dobbers a un i té mil pessetes te'n donarà cinc-centes i no et dirà que li deguis cap dobber.

Quan queden a un lloc hi solen esser una hora abans, mai miren el temps. Encara que diguis a les 10 ells t'avisen que hi seran a les nou. No solen donar explicacions de perquè ho fan així, quasi mai s'expliquen, diuen que és costum, ni els vells saben moltes vegades el perquè de les coses.

Dediquen un culte extrem a la vida. Un naixement sempre serà una bona notícia. No es separaran mai dues persones que tenguin un fill. La malaltia és considerada una maldició, ha costat molt fer-los creure en els metges; generalment consideren a un capellà com un brui-xot, en els bateigs demanen que li posi perquè tenguin un caràcter "sàbio", o si un al·lot plora quan el banyen d'aigua vol dir que seirà "cantaor".

S'altre problema que hem tengut ha estat que quan començaven a fer feina no feien ni DNI ni cap tipus de documents i varem haver de montar una gestoria per arreglar-ho tot. Així com abans hi havia un 2-3% de gitanos amb documentació, ara hi ha un 5% que no la té. Ja no és excusa actualment per no fer feina.

Malgrat haguin de fer el servici actualment els joves (que ja tenen un nivell cultural no despreciable) s'estimen més fer feina fixa, amb sou i dies lliures que no anar a recollir papers, i si als 15 anys no estan en el registre, solen demanar que els hi fiquin.

Servei militar

Traten per totes les formes possibles d'eludir-lo, procuren quan no, quedar aquí. No obstant, com que ara hi ha la llei que deixa exents als homes casats amb un fill, i els gitanos que per sempre s'havien casat prest, ha suposat un pas enrera en el nostre intent d'aconseguir que es casassin ja un poc majors.

La mentalidad és molt primària, fins i tot en la forma de parlar de vegades ni entenen ni es donen a entendre. Si en el servei un capità, suposem, li dóna una ordre ell no s'enterra de res, no la fa i llavors va a la presó; i el privar-los de llibertat és el pitjor que se'ls pot fer. En segon lloc, el viure dins un ambient que no coneixen els fa molta por; fins ara havien viscut dins el clan, treure-los d'allà és desmembrar-los, pensen que no poden subsistir. Llavonses tenen les seves costums i és que el menjar nostre no els agrada, la forma de menjar és molt pròpia i es moriran de fam abans de menjar una cosa nostra. A un gitano ficar-lo dins un quarté suposa imposar-li unes costums que no accepta, i marginal-lo tant per part dels companys com dels dirigents.

Problemes principals

El primer és la feina, ja que al no tenir documentació no els agafen (encara que abans ho feren) i ells han estat els primers despedits al arribar la crisi. Fins i tot homes que feien feina a una empresa i aquesta no pagava seguretat social (perquè no tenien documentació) han estat despedits després de molts d'anys, inclús tenint ara els papers arreglats.

El ministeri de treball té un fons econòmic per la gent que no cobra de l'atur, que es destinaven a treballs comunitaris i els quals no sempre tenien un sentit positiu pres només era fer-los perdre el temps; però un pic que havíem pressionat a l'ajuntament i havíem conseguit que tinguessen un sentit (parcs, aceres, arreglar carrers) és quan venen les eleccions a Andalusia i el govern no dóna fons si no que l'envia tot allà, per la campanya electoral, que tanmateix va perdre. Els 1.500 milions que havia per això han anat tots a Andalusia i les altres províncies que s'arreglin com puguin.

S'altre problema és la vivenda, hi ha 124 cases que necessiten una renovació total després d'omze anys de construïdes de forma provisional. Moltes famílies, per no tenir casa o perquè s'han berellat amb sos de Son Banya, venen a Palma cercant cases que no reuneixen les condicions adequades però que es poden aconseguir a baix preu.

Idioma i raça

En investigant la procedència del CALO es va arribar a la conclusió que els gitans provenien de l'Himalaya, ja que allà es trobà una gent que també el parlava. Són una raça forta preparada per aguantar condicions de vida extremes, la musculatura està bastant desenvolupada ja en els infants, i la pell és molt dura, és molt difícil ficar-los injeccions ja que l'agulla no es sol aficar.

En els col·legis per ells s'ensenya el "caló" perquè no es perdi, ja que els vells l'utilitzen molt, però els joves no. Se sol emprar com a sistema de defensa quan no volen ésser entesos (sobretot davant la policia).

L'unió entre ells és considerable; un gitano no destapa mai a un altre encara que l'hi facin passar malament.

Solucions

En quant al nivell cultural el gitano és molt distret i li costa molt estar a una cadira assegut escoltant. A més els pares de la gent "normal" són molt susceptibles i protesten molt si a qualche col·legi s'asseu un gitano devora el seu al·lot. Se progressa dins les escoles apostant per ells (escoles pont) però en quant a la integració dins el sistema educatiu manca molt per fer.

El problema laboral el tenen igual que els universitaris, p.e., que no tenen feina ni cobren de l'atur. Tant universitaris com gitans ho tenen molt negre.

I referent a la vivenda, el ministeri va demanar un informe per estudiar el cas, s'esperen solucions com a mínim d'aquí a cinc anys.

CONCLUSIO: referent ~~al problema dels gitans~~ a les solucions del problema gitano tenim, de moment, que no hi ha solucions.

i TU,

QUE HAS FET

PER LA

llibertat?

SECCIO D'ABORTS

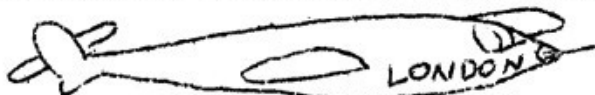
Hem abortat la secció "Telèfon" perquè no hem rebut cap anunci. Quan el personal es llevi la peresa de damunt i escrigui tornarà veure la llum la citada secció.

Money

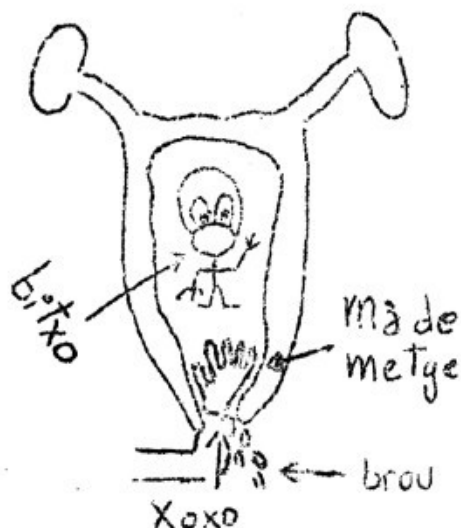
Hem abortat la secció "TAM-TAM" perquè la seva existència no tenia sentit, ja que els que ens envien alguna cosa per publicar passen directament a la llista de col·laboradors.

Hem abortat abans d'obrir-la la secció anomenada Pedagogia perquè ningú s'ha mostrat interessat.

Hem abortat la secció EXPLICACIO perquè, com és lògic, el segon número no necessita explicació, degut a que aquesta valia per tots els números.

Hem abortat l'enquesta COM VOLEU AQUEST BOLLETI? perquè només hem rebut tres cartes i amb això no val la pena fer una estadística. Aposta que ara, si no hi ha contraordre, el farem com el volen aquestes tres persones i com el volem nosaltres.

Hem abortat el TREBALL D'INVESTIGACIO perquè no hem rebut cap carta, i ens hem donat el premi a nosaltres mateixos.

(Culpa: la societat i el xubasquero foradat)

NAIXEMENTS I COL·LABORACIONS

Hem rebut una col·laboració damunt televisió, i un dibuix que ens venia bé per acompanyar el tema dels infants i la TV, que també publicam.

Hem rebut una carta contestant a l'enquesta d'una al·lota que firma Maria (a seques, sense llinatge ni pseudònim) li agrairien que col·laboràs més directament a la revista.

Hem rebut una carta d'unx que firma "una apasionada", que hem publicat sense traduir.

Hem rebut l'ajuda de tres dibuixants, esperam a qualsevol que també "se li doni bé" el grafisme i vulgui adherir-se o col·laborar.

Tenim 10 subscripcions, i com que pareix que ningú sab com funciona això de les subscripcions, explicam a continuació les

El pare de la criatura:
(No publicable)

La criatura:

(Menys publicable)
La mare que el va parir:
("Ausente")

NORMES DE DISTRIBUCIO I COL·LABORACIO (aprobades en el congrés de diputats i diputades i diputats per majoria construtiva)

El preu de MEL I SUCRE no és estable, depen de la quantitat de folis que integren cada número en particular. La gent que el vulgui rebre basta que ens ~~envii~~ avisi i quan estigui fet li enviarem. Això que anomenam de moment "subscripcions" no són més que determinades persones que ens han dit que els interessava un segon número.

LA CAPSA BOIJA

La TV, com tots sabem, és el més gran mitjà de captació de masses que existeix actualment. Això té avantatges e inconvenients. Per una part tot el món estaria informat del que passa, s'entendria culturalitzaria... (?) Però vet aquí que moltes persones se n'han te-
mut de què degut a ésser un mitjà audiovisual (que no implica es-
forç de comprensió) i a que ho mira un 100 % de la població, se
pot influir en la actitud de l'espectador. I aquesta actitud va
des d'una maraca de "champany" fins al vot polític. La TV s'ha uti-
litzat per a suprimir l'esperit crític, per rentar el cervell en
quantitats industrials, com a màquina de somnis (com ho era abans
el cinema), com a negoci dels qui dominen mitjançant la "idiotitza-
ció" sistemàtica a la que someten als espectadors.

Als nins se'ls acostuma de petits a la capsa boija. ~~XXX~~ Se'ls
ensenya a acceptar el que es diu en ella, i quasi a rendir-li cul-
te. És més còmode que dur-los de passeig, a veure museus o a com-
prar-los un llibre. A la TV tot es dona sense "necessitat de pensar".
Però amb aquestes idees senzilles i directes, quasi digerides, en-
tra també la ideologia del sistema, consumista i despersonalitzada.
No veis als nins comprant àlbums dels herois de TV? se'ls ensenya a
rendir culte a uns personatges, aparentment bons i valents, però
que en realitat representen al sistema. També amb allò se'ls prepa-
ra per a la seva vida futura de membres de la societat de consum.
La publicitat infantil és clara mostra d'això: el nin és feliç si
té una jogueta en concret, només perquè se li diu que si no ho com-
pra serà un desgraciat. El nin no és un consumidor real (no té do-
blers) però el pare sí. Es suprimeix l'imaginació amb joguetes que
ho fan tot, mecànics i freds robots, amb els que també entra la
ideologia del sistema (dones arquetipus de la perfecta dona-objecte,
joguets d'acció pels nins, cuines per a les nines...)

Una TV controlada, com la nostra, en la que la majoria del mate-
rial ve de països interessats en aquesta actitud consumista i desra-
cionalitzada (que no se pensa, en poques paraules) provoca una so-
cietat abúlica, que segueix dòcilment els dictamens que de una for-
ma més o manco subliminal li infiltren els que en realitat remenen
les cireres.

Com amb les joguetes, el mateix és podria dir amb la pre-frabi-
cació d'ídols. La moda de l'ídol musical-juvenil, creada a Amèrica
i perfeccionada amb les darreres tècniques del marketing i la psico-
logia alienadora, aconsegueix un dels companys més poderosos en la
TV. Les seves característiques de mitjà de comunicació de masses i
la influència en el públic resulten ideals per a infiltrar, d'una
forma més o manco ostensible, preferències sobre tal o qual "al.lot
garrit" per a vendre. Tot aquest fenomen pseudo-musical (ho dic
així perquè no és un fenomen musical amb el rigor de la paraula, si
no que neix dels interessos de les cases de discos) utilitza la TV
pels seus objectius comercials.

La influència "americanitzant" és la que predomina en TV. Els
"telefilms" (són quasi tots d'aquest país) a partir de l'argument
típic (generalment amb lluita de fons tipus bé-mal) simbolitzen al
sistema, que és el qui sempre guanya. I què hem de dir de les comè-
dies musicals "made in USA"? Una brutal i descarada alteració de la

realitat. Amb l'excusa d'una trama sentimental i cursi el que es fa és alimentar el somni d'una societat feliç en els caps d'unes persones integrades en el sistema. No es parla de marginació, de deshumanització o d'angoixa existencial, sinó de famílies contentes, plenament integrades en la societat de consum, on no es serveix a l'home, sinó els interessos comercials de les grans empreses o Trust. En les pol·lícies, com en la propaganda actual (que té el seu origen en els inefables EEUU) s'encamina cap a la

transferència de valors: a la identificació de la virilitat amb una colònia, la dignitat amb un cotxe, o la felicitat amb una "salsitxa".

També a la TV s'empra com a mitjà polític. Moltes vegades el que fa es servir als interessos del govern, i no a l'objectivitat informativa. La manipulació i la censura són vives mostres d'allò.

L'anomenada cultura de la imatge domina els nostres actes i i les nostres opinions. Predomina la imatge sobre la paraula. Però, Què fer quan la imatge és falsa i només se conta amb aque aquest punt de referència? Perquè no s'estimula la curiositat de les persones? La imaginació dels infants, l'esperit crític de la gent? El televisor és el rei de la casa. En el seu voltant es reuneixen els membres de la família, callats, quasi bé hipnotitzats. A l'acabament es jeuen per repetir al següent dia les rutinaries accions d'un engranatje de màquina: aixecar-se, fer feina, menjar, fer feina, TV, dormir. La TV no facilita la comunicació humana: l'anula. Dada persona reb diàriament, a través de la capsa boija, la racció necessària d'evasió per a paliar l'eventual angoixa existencial. Perquè és això: una evasió en la majoria dels casos. També és una distracció, però una distracció que provoca abulia i pasivitat. Hi ha gent que mira la TV perquè "no té altra cosa a fer" i s'asseu davant l'"aparato", menjant-se tot el que li donen fins que s'acaba, perdent un temps preciós de la seva vida. La TV no proporciona ni el dinamisme ni el raïocini perquè és perillós. Si la gent s'anima a llogir, a saber i conèixer, a tenir esperit crític i personalitat pròpia, el negoci que suposa tenir-los controlats com a ovelles s'acabaria, i la societat de consum no duraria molt. Per això és millor fomentar l'immobilisme i l'estultícia. Mitjançant la televisió es suprimeixen les consciències per a eliminar tota possible rebel·lió, i deixar camp lliure i abandonat als interessos comercials, que ens converteixen en simples consumidors, màquines fidels.

No us intègreu en un sistema que vos transforma en objectes i que fonamenta la felicitat de l'home en les necessitats del mercat, o en un sistema negatiu de valors.

PARAULES

(A continuació us escric una ...què? no es pot dir poesia ni prò-
tén ésser-ho. La vaig fer pensant en els cementiris moderns, sem-
blants als suburbis, estructures despersonalitzades. Cadàvers un
damunt l'altre, igual que els pisos on s'apilen els vius. Una ciu-
tat macabra, fruit d'un moment, d'un particular estat d'ànim.)

Damunt un turó està la ciutat dels morts. Un cadàver que es po-
dreix a la tomba i una inscripció d'un temps que va passar ja.
Tot mud, fred, igual. Mils de repeticions d'un mal somni fantàs-
tic. Uns damunt dels altres. Estan tots i cap. Tot baldiu, com un
hivern permanent, com un buit perenne.

Què es va fer de la flor sobre la terra fresca? Què es va fer
de la primavera blanca que habitava en un recó de la tàpia, al cos
tat de la llosa blanca?

Construccions esquelètiques de ciment, arquitectura de la mort.
No aneu a la ciutat dels morts! No visqueu en la ciutat dels morts!

Habiteu a la sombra d'un arbre, en el jaç de vidre d'un riu, o
en el somni d'una nit de primavera.

=0=0=0=0=0=0=0=0=0=

Un món erosionat per l'humanitat
on la veritat és mentida,
on la mentida és tabú,
on el tabú és arcà.

=0=0=0=0=0=0=0=0=0=

LABRUIXAIL'AL.LOTQUEHAVIAFUITDECA SEVA

Hihaviaunavegadaunabruixamoltvella molt dolenta que vivia a una casa i un
ia hiva a un arnal. Lotaveurelailidemanàquinahora a la bruixa que el semira
vacò quidiu quinarrocet més bó que faremli vadir que e raprest per què així l'a
l.lotno hagués d'anar-seitenguésló oportunitat d'emenjarse'l frit però elln
otenianiu nupel debencit i jasela vaveure venir com hempodria soritrd'aquest
asodemanavaisiliva o correr enganar la delasegüent formabruixa escoltalid
iguétencunparclldegermanés que gustosament voldrien venir a veure catevaq
uovols que les vagiacarveshiveshilideiasensereturarlàbruixamenstre
ss'imagina val'aquiattanbó que haviadeferambtantacarnil'al.lotenllod
'anaracasevavenguédepressa alaredacció demelisucreiaixíd'aviathomosc
ontà.

=0=0=0=0=0=0=0=0=0=

Les computadores de la diputació han disputat una imputable
computació per apuntar com s'amputarien les cames dels diputats.

(Rien)

LA CIGALE ET LA FORMIGA

Le cigale ayant chanté
toute l'estivé
et ne pas reconé
coses que manger pour l'iverné.
La formiga travaillé
comme un kuntakinté
et le cigale se foté
de la pute formigué.
Mais quan ningú se lo esperé
l'iverné arrivé
et le cigale afamadé
a la formiga mangé le pidé
et la formiga contesté:
-A tomar por le culé.
Mais le ministèr d'Haciendé
a venu i a quité a la formigué
toute les choses que mangé
et la formiga a dité:
-L'any que vé
je ne travailleré
je seulement chanteré.

Firmadé: un escarabajé que no tenís la de la LAU son degà aproré en
que ver nadé avec la poesie. Cet la le congres di diputés.
poesió que moi envié a mel i sucré.
PALCONETTI,

Ca cest un chevalle →
(Encore que no lo se)

CARRERES DU CHEVALLS

Premier: la fufe de jomeini
Secubdièr: La pivoté du Sha
Tersier: les culloners du Cartor
Quartier: les mames de Jola Flores
Cinquier: le penjaroi du Gromiko
Sisier: le cul du Raphael
Setier: - - - - - (Le resté du les
chevalls na pas arrivé a la mete
parsequé son perdu en les Uems Elisé)

PASSATIEMPESSSE

Come o farà le petit garçon pour arri
ver a la faculté?

Solusion: Si il n'atraque pas un banc
ne podrá entré, parsequé les tarifes
de la LAU son degà aproré en
le congres di diputés.

COPLÉS I RIMES

Si vous allez a Frausse
Tres choses ne pouvez deixar
de vers:

Moulin ruchi,

L'arc de triumphe

las tetes de L'Emmanuelle.

COPLÉS I RIMES

Tres choses il ya en le mou

de, que seulement Espagne las
puésé tener:

L'opus Dei,

la Saine Strade

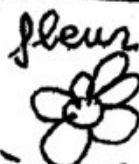
les feixistes en el

podon. (MontenKul)

HAN COLLABORE EN LA CONFESION D'AQUESTE PAGINE:

Giscar destein
Brigi bardó
Le jorobé de notre
Dem.

D'Artanà n'a puvé perquè iñ na pensé a escrire.

c'serà une carabasse?

JAUME SANTANDREU neix a Manacor a l'any 38. Al 63 va anar a Amèrica (Perú) i tornà des cap de cinc anys a Mallorca. Avui en dia el podem trobar a la Sapiència, a la plaça de Sant Jeroni, l'entrevistam perquè ens parli de l'obra que duen a terme i un poc d'ell mateix.

-Primer ens podries parlar un poc de la història de la Sapiència.

JS: La Sapiència va néixer d'una manera quasi inconscient a rel de la crisi de fa cinc anys. Jo treballava a l'hosteleria i quan va venir la crisi de la construcció ens trobarem amb una gent que no tenia feina i va ésser llavors quan demanarem la Sapiència.

Hi ha tres nivells totalment diferents: el treballador, l'aturat i el marginat. El treballador és un home que duu vida normal i té feina. L'aturat seria aquella persona que no té feina perquè no n'hi ha, però si en tengués seria un home normal. El marginat és aquell que no té feina però si n'hi donassin no en podria fer, és un home espanyol. Duim cinc anys fent feina aquí i el que deim la Sapiència no és solament aquest edifici, sinó que tenim una comuna a Ca'n Gasar pels més joves (25-35) i una altra al Puig dels Bous pels vells prematurs (aquests són persones que ja no poden fer res a les que ajudem a que visquin a dur una activitat).

-Qui fa feina amb tu aquí?

JS: Formam un equip, ens definim com a Col·lectiu Lliure de Marginació d'Homes Adults (que seria el nom complet), se duu tot en assemblea i no hi ha directors, ni secretaris ni res de tot això. Hi ha una coordinadora anomenada per tots i a través d'ella es duu tot. En aquest moment som una trentena els que fem feina, hi ha tot tipus de persones, és molt heterogeni, però bàsicament són objectors de consciència i grups de basse cristiana. En comú tenim aquesta sensibilitat respecte de la marginació.

-Quina gent ve aquí? és sempre la mateixa? quants són?

JS: Mira, aquí en els cinc anys hi han passat unes quatre mil persones. Els primers dos anys era una gent que venia per trobar feina a Mallorca, eren gent de pas. Actualment és més bé una gent estable que podríem dir marginats totals, no espot fer res per ells des de cap punt de vista tècnic, mèdic...l'únic que pens és que si no deixaries un cop en el carrer no els hi pots deixar a ells. En conjunt, en les tres categories són uns doscents. Es gent que, si no és mallorquina, fa molts d'anys que viu a Mallorca, encara que l'altra gent se pensi que arriba aquí amb el vaixell fa dos dies. Són residuos d'aquells setanta mil treballadors temporers que venien a fer feina i com que no tenen família no se n'han tornat. N'hi ha un parell de Mallorquins que són que han sortit de la presó o del manicomi, això ja suposa una ruptura amb la família, no tenen on anar i generalment venen aquí.

-Quin tipus d'ajuda hi ha?

JS: Es punt econòmic és crític perquè si ets un col·lectiu lliure no estàs lligat a ningú i no te poden utilitzar com a seu, això ho te fan pagar: ajudes oficials no en tenim. Passa també que la gent que fa feina aquí no ho fa per un sou, no tenim ningú assegurat ni retribucions ni res; i això és important perquè en les empreses el personal se'n duu bastant i aquí no. Sempre miram d'espipallar un poc d'aquí i d'allà: Caritas ens dona una petita subvenció de 50000 mensuals que no basten ni per rentar els llençols com pots suposar, hi ha ajudes de tipus personal, A Ca'n Gasar, per exemple, el club "Los leones" va ajudar bastant. Intentam que oficialment tant l'ajuntament

com el Consell ens donin qualche cosa. L'ajuntament ens donà l'any passat una petita quantitat i l'anam cobrant, però és molt difícil cobrar de l'ajuntament. El Consell ha promés ajuda moltes vegades, ara que bàssicament se pot dir que vivim de l'aire del cel pres no hi ha res fixe, no entrem a cap presupost de cap institució.

-Què ha suposat l'experiència de la Sapiència per tu?

JS: Com a persona ha estat una cosa molt positiva. Hi vaig estar vuit anys per prepararme per esser capellà i ara en fa cinc que em preparo per aprendre la marginació. Aquí, com tots els del equip, i estic per aprendre, no per ensenyar. La marginació a Mallorca és una cosa totalment nova, aquest tipus de marginació d'adults no havia existit mai perquè el camp i l'hosteleria sempre donaven feina a voler. Jo no coneixia la marginació d'aprop i en aquest moment estic aprenent, qui m'ensenyen són ells. Varen sortir unes declaracions en el Caso, que el Balears va reproduir amb un titular que deia "No lo hago por amor de Dios ni por amor a los hombres", això és una favada si no s'entén així com tova, jo volia dir que no importa fer-lo per amor a Déu o a la Humanitat perquè ells mateixos te compensen. Quan estimes a una persona no ho fas per amor de Déu, hi ha una frase que ho diu ben clar: "Quan ~~ten~~ digen que t'estimen per amor de Déu o a la humanitat no t'estimen a tu sinó el su bon sentiment". Si una mare hagués d'estimar el seu fill per amor de Déu, això seria una favada, arribaria un moment que no l'estimaria. Aquí trobes unes persones que et fan sentir útil, et fan empegar de tot el que tens, donen un sentit a la teva vida i, sobretot si és un sentit cristià el que tu tens, t'hi trobes molt bé.

-Que penses de la vida cristiana oposada a la que tu duus, es a dir, la vida de convent?

JS: Hi pot haver dues coses, aquesta pregunta s'hauria de matisar un poc perquè et pots referir a una vida retirada del món i qualsevol que fuig fa una covardia. Però si tu dius contemplativa crec que els contemplatius són molt necessaris, bàssicament el marginat és un contemplatiu. En contra del món on només conta la producció i el consum, on ningú té temps per res, on només conta la tecnificació i el progrés, on tothom va bbig perdut perquè li manquen cinc minuts, el que hi haigui unes persones que encara contemplin, que demostrin una altra manera d'utilitzar el temps, que desprecin els dobbers, que visquin de cara endins, això és molt necessari. El contemplatiu no és un home que s'hagui anat, és l'home que comprèn el món,. De fet, per fer feina amb marginats has d'esser bàssicament contemplatiu, perquè l'eficiència no entra per res, han d'esser persones que amb l'estimar els basta. Hi ha gent que no ho entén i no ho podrà entendre mai perquè tot s'ha d'una hira van amb el sistema capitalista: demanen rendiment, quants s'han curat, quants s'han refet...el contemplatiu és un home que no va al rendiment, que va a l'estimació. I aquí bàssicament la vida és contemplativa, són persones que no donen importància als dobbers, que tenen tot el temps per davant i per fer feina amb ells has d'esser també contemplatiu. El contemplatiu és aquell que és dedica a estimar i no produir, mentres que el capitalista es dedica a produir encara que sigui llevant l'estimació.

-Es a dir, que així com la gent diria que aquí hi ha ~~els~~ dolents tu hi has trobat, per a dir-ho de qualche manera, tot un món.

JS: Bé, tampoc hem d'idealitzar perquè els marginats són homes romputs i tenen els seus defectes..

Ara que aquests homes trencats per la societat han conservat uns valors que no tenen els altres i que són més importants que els defectes que puguin tenir.

Posaré una comparació, com a pagés que som, i és que tu pots tenir una ametlla i si no tens temps de trencar-la l'únic que tens és closca. Si la trenques tens una ametlla trencada però dedins i has trobat un bessó que és el que realment val de l'ametlla. Aquí ens ha passat exactament el mateix, els que van pel carrer són uns closques que tenen lògicament un bessó però no tenen temps d'obrir-se. Aquí les persones són trencades però hi has trobat es bessó; tenen clovella i molta, i enfiemés en punta, però els hi pots trobar el bessó, mentres que una ametlla sense trencar no és res. Et pots trobar amb gent que dius són bones persones però són uns closques, només els interessen els dobbers i el figurar i tot això.

-Ets un home que ha tret el pensament de la vivència o de la teoria i l'ha aplicat posteriorment?

JS: Bàsicament més sensible que intel·lectual som un home des viu re. Ara que per una altra part, necessit sintetitzar o idealitzar el que m'ha ensenyat la vida. No puc estar en lloc sense aclarir-me, m'he hagut d'aclarir a mi mateix, aquest llibre que ha sortit ara, "Home endins", és un llibre d'aclariment, tot un psicoanàlisi de les persones.

Estic aquí perquè m'hi ha duit la vida, no havia planificat anar a la Sapiència, però un pic que hi som necessit aclarar les meves idees. Visc des del cor però actua des del cap, m'interessa ara tant o més que cuidar d'aquests homes el tenir una teoria sobre la marginació. A dia primer de maig, per exemple, es celebra des de fa quasi cent anys la lluita dels obrers, mentres que els marginats som un grup que comença ara i que no té teoria, no sabem cap on anem ni quin paper jugam dins la societat. La classe treballadora ha corregut cap a la dreta, s'ha aburgestat, té el seu cotxe, el televisor (em refereix al treballador europeu) mentres que ~~en Marx va dir~~ el que en Marx va dir, el baix proletariat, és el que comença a ésser història ara.

-Si poguesses fer una cosa a llarg termini, posem dos-cents anys, que seria el que miraries de fer per aquesta gent?

JS: En això no ens podem enganyar, el marginats que tract són marginats socials, per tant l'arrel està en la societat. Només se solucionarà el problema amb un canvi radical i profund, i aquest canvi té un nom que és el de revolució. Si vull fer qualque cosa per la marginació el que tenc que fer és empenyer perquè es faci la revolució. Mentres estiguem dins aquest sistema capitalista hi haurà marginació, ja que el sistema no admet més que producció i consum i aquell que no produeix ni consumeix queda fora. Res de caritat ni coses d'aquestes, l'únic que es pot fer és a llarg termini un canvi radical on l'home sigui el valor, perquè ara mateix un home no val res, la humanitat no val res, l'únic que conta és el tenir i el consumir.

-Creus en les solucions polítiques o és ja una cosa desfassada?

JS: Ses solucions sempre passen per la política. En el que no crec és amb una mitificació. Després de no tenir política durant quaranta anys l'hem mitificada de tal forma que ens pensàvem que resoldria tots els problemes. Ara que ha arribat la política els problemes encara hi són, fins i tot la política és un problema.

-El que volia demanar és si creus que els partits canviaran el món.
JS: Aquí, en concret a Espanya, pareix que s'han dedicat només a això: organitzar-se entre ells i mirar de sobreviure i sortir envant. Ara que no tots els partits són així, el Partit Comunista d'Italia ha fet una feineda per la marginació: l'antipsiquiatria, el treball a manicomis... Vull dir que no podem deixar-nos dur per una imatge de fa tres anys d'experiència de partits polítics. No podem descartar la política ja que seria massa simple tornar a la postura de què els partits no feren res; no feren res si segueixen així, però hauran de canviar.

-De qui has rebut ajuda en els moments difícils, per exemple, qui te va ajudar en el procés pel teu article en el Balears?

JS: Bàsicament els que m'ajudaren varen esser des persones d'aquí. En el moment del judici si no hagués tengut tota una gent darrera, si hagués estat tot sol en el món, els hagués dit la veritat bruta que eren uns lladres i que en tencassin; però en aquell moment interessava que la gent conegués més el moviment de la marginació. Tot el que faig és perquè darrera hi ha unes persones.

-Pareix que això que diu la gent de "vagos y maleantes" no s'aplica idò aquí.

JS: La gent que diu això és una gent de forat, bàsicament curta, imbecil que només entén per malaltia el rompre-se una cama o un ronyó, però des coll per amunt no entenen res. Si un home està malalt des ronyó, suposem, els veïnats van a veure'l, però si té l'ànima rompuda, o és alcohòlic o està malalt des cap ningú s'acosta. Això és qüestió de cultura, de costum. Visc aquí i em trobo a gust, en canvi amb la gent "normal" no hi aguantaria perquè és una gent que parles amb ells i l'únic que conta per ells és el doblers, el tenir i el figurar. Crec que la desgràcia que pot tenir una persona és esser normal, un home normal és un home imbecil, que mai és ell mateix, que té tantes ganes d'aixecar-se tard com aquests però s'aixecarà prest p'entura perquè el seu veïnat s'hi aixeca, o per guanyar un duro més, que tanmateix els seus fills se pegaran bufetades per repartir-ho. Un home normal és un home que veu normal que matín, que humillín, per jo és més trist és que insulta que el que és insultat.

-La gent te té com un pistolero que "con él llegó el escándalo", que dius damunt aquesta petita fama teva?

JS: Ja t'he parlat del judici i en ell precisament en Fèlix Pons ho digué molt bé, va dir que quan un home està dins una sala basta xerrar fluixet perquè l'entenguin, però quan l'hann tancat defora si no crida no saben si hi és. La gent normal basta que parli normalment, però un que està exclut necessita cridar. Es a dir, noltros hem començat una lluita que no ha duita ningú mai, i és la lluita per l'existència. Que els obrers existeixen tothom ho sab, però que a Mallorca hi hagi gent que no tengui on dormir i que no tengui què menjar ningú ho creu. Aposta que no hi ha més remei que cridar, perquè sinó, ho se'n temen.

-Anam cap a un futur millor o pitjor?

JS: Crec que la humanitat camina sempre cap endavant, que el futur serà millor. Fins i tot a curt termini. La gent s'escandalitza de la llibertat que hi ha ara i que a lo millor un temps no hi era; aposta es deia la frase "Amb heretgies d'avui es foran els dogmes de demà" i jo crec que seria millor dir "Amb les heretgies d'avui es farà un demà sense dogmes".

-Què penses de la joventut?

JS: No estic molt en contacte amb ella però la compar a una gent que està dins un ascensor entre dos pisos. Per una part no estan d'acord amb el pis d'abaix, però els hi costa decidir-se a donar el pas cap enavant. Crec que en general la joventut té uns valors, que la societat jo li ha donat res que valgui la pena i que ho rebutja, exceptuant clar els petits invents com pot esser una moto, per exemple.

-Damunt el terrorisme?

JS: Hi ha un terrorisme que condemna que és el de matar per matar, però llavors hi ha uns altres terrorismes que també ho són i que estan permesos, però que te fan tan de mal com un que ve amb una pistola i te mata. Hi ha el terrorisme dolent de l'assassí, però l'estat el maneja molt bé per fer-nos una por i dur a terme el terrorisme d'estat. És molt trist que un home se mori, però també ho és que se mori de fam, o se mori perquè no ha trobat un lloc dins la societat.

-En quant a seguir el camí del Che Guevara o el del Gandhi, pareix que segueixes el segon.

JS: Depèn, però, de les circumstàncies. En aquest moment, a Europa, tal com està, no hem d'imaginar una revolució amb sang i morts, la revolució armada no té sentit. Ara que a un lloc com podia esser Bolívia o Nicaragua, on hi ha la misèria, la prepotència, hi ha moments en que no queda altre remei que recórrer a la lluita armada. El que té no amollar si no li fots un toc damunt la mà. Depèn sempre de les circumstàncies, ara mateix jo aquí no puc armar una lluita en nom dels marginats, però si és tot un poble que té consciència ja és una altra cosa.

-Ens pots donar l'opinió damunt les revolucions que hi ha hagut?

JS: Si mires la història, la història de les revolucions és la de l'avanç de la humanitat. Però el més faixuc és el que ve després d'una revolució. Dit en termes pagesos la revolució és una passada de reia forta, una llaurada molt forta, que remou la terra però llavors ve tota la feina que és llaurar, esterrossar, etc. Tot va unit, primer ve una revolució i després l'assimilació dels valors d'aquella revolució. I és el que ens embulla més, noltros voldríem que la revolució anés unida amb l'assimilació dels valors. Ara posem per exemple la revolució francesa, que va esser la revolta de la llibertat, en canvi va dur com a conseqüència la dictadura de Napoleó. La pròxima revolució ha d'esser la de la fraternitat i de la igualtat, ara que tot això també haurà d'assimilar-se.

-En pla més personal, què és el que sols llegir?

JS: Be, com pots suposar diàriament llegeix els tres "tebeos" de Mallorca. Procur llegir algunes revistes un poc de tipus nacional, en quan a mantenir-me informat i llavors bàsicament tots els llibres que surten a Mallorca. Hi ha dos camps que sempre procur estar al dia, són la cultura popular i la marginació.

-Creus que estem en el segle de l'explosió de les idees?

JS: Crec que precisament estem a un buit d'idees, ja que cap de les dues alternatives, capitalisme i comunisme ens ha servit. El cas de Cuba ha estat un cop massa fort perquè poguem creure encara amb una dictadura socialista. Cada segle ha estat com el nostre, crec que els homes del segle devuit es devien trobar tan confusos com noltros, però un pic que tenim un poc de perspectiva històrica tot es reduïx. Els del segle trenta parlaran del homes del segle vint com aquells atrassats que anaven en cotxe a l'excusat, que oblidaren la seva na-

turalosa, que s'enganaren, etc. però no serem des més lúcids de la història, serem més bé els que canviaren humanitat per tècnica. Hi ha tota una passa endavant a fer per recuperar l'home. La tècnica ens durà al ridícul dels avions den Carter, que eren tan perfectes que oblidaren que en el desert hi havia arena, i els sofisticats aparatos caigueren perquè entrà un poc d'arena al motor. L'home sempre destrueix als déus, en a uest moment havíem fet un Déu de la tècnica i l'home el tornarà destruir.

-Quins projectes tens després de la mort?

JS: No en tenc cap, crec que la vida per disfrutar i la mort per descansar. Ja ho veurem el que hi ha més enllà, no és una cosa que me llevi la son en absolut. Seria el mateix tant si me demostres que hi ha cel o no n'hi ha. Jo no crec ni descart, ja hi arribarem, però segur que no serà com ho han explicat. Per molt que discutiguem si el cel existeix o no és una cosa que no depèn de noltros, el que sí és segur és que jo puc fer que avui o demà la Sapiència sigui un poc el cel o un poc l'infern.

-Una darrera cosa a afegir.

JS: Aquesta gent que tenim noltros no la vol ningú, això sí que voldria que sortís, encara un obrer un poc net i això, el Patronat l'oxparava, però aquesta gent marginada, bruta, rompuda, alcoholtzada i desfeta, aquesta gent no la vol ningú.

- **QUÈ?**

Encara no has fet
res per la
lli bertat?

= (Un dia vaig rompre la cadena
... de l'ex cursat)

Sabreu, suposo, quant difícil és conseguir un vers d'algun il.lustre famós d'aquests que circulen per les amples i espesses, maldament que clares planures d'aquest plomat país. Que què pinten els versos per aquí, realment poca cosa, però sempre resulta agradable reconèixer que la més gran idiotesa pugui entendre-se com un d'aquells. Però no van per aquí els tirs, la veritat del assumpte radica en no tenir aqueix punyetero temps que sempre ens queixam de no poder "usar", per a llegir aquests ditxosos versos o idioteses o injustícies o il.lusions o bajanades o enamoraments o filantropies o sentiments: Qui és que no ha sentit pel carrer una escena com aqueixa?

-Oye tía, préstame unos dures o un porrete, si lo tienes-
i la polla que li contesta

-Lo siento estrujaperros, pero tengo que irme-.

Veuen com la vida i el versos tenen molt, molt de sentiment, fins i tot la gent del carrer, aqueixa que hi ha voltant el cantó, sap que no hi ha res com una bona dutxa de aigua fresca, arrebossada amb uns versets del Espronceda o unes poesietes del Becquer. Idò sí senyors, encara s'escolta per aquest paratges de Déu que vés a saber si són de Déu o de son pare, allò de: "vaig a faltar a classe aquell dia", quan el que se li demana no va esser contat aquest dia, ni tan sols a classe, no creuen doncs que un versot els hi vendria be a l'hora de dinar a aquests galants d'espardenyeta.

Però, no cal sofrir, encara se'n troba algun que va i te diu amb veu rimera i rancorosa, a la vegada: Té hora? i tu te quedes mirant-lo i penses per a sí: jo no tenc hora, tristement les hores em dominen a mí. Emperò rima i rima, i quan rima no queda més remei que dir: "són les dues".

I això no és tot, vegeu, vegeu estimats lo que sigueu, lo que vos pot succeir algun fatigós dia d'aqueixos que són tots els dies (en el carrer, enfront d'un semàfor mentre un pobre pobret està afa-nyat penjant un cartell d'aquests que anuncien els filma perquè els burgesos vagin a veure a les seves ídoles de prop), (un altre senyor més bé raquític i en cara de dematinada apoiat al salvavides (el semàfor) i un tercer esperant el benèvol semàfor que com àngel caigut del cel sol posar-se verd li dongui pas).

L'escena és del més encoratjadora, el diàleg és el següent:

- Pse, Pse, ep! Vos.

(se gira un)

(se gira l'altre)

(se miren ambdós)

- és a jo? (els dos a la vegada)

- Ah! és a jo.

Desanimar-se per això, ca! això mai, el descoratjament és una cosa que no rima. Que molts s'ham basat en el vers per a expressar em descoratjament, incrèduls, perversos i inconscients, això mai, mai per mai, és una cosa sense classe i que més se sembla a un xerroteig d'estiu que a un escrit il.lustre. Veis, com jo tenia raó. I si no la tenc, qui serà que m'ho negui, Vos? ca!! això és la democràcia, pura poesia i pur vers.

NOTA DE L'ESCRITOR: 1) us pregam que perdoneu les expresions castel·lanes, però és que la joventut de Mallorca ha importat el "pasotisma", per això allà a on han de dir: "men fot de tot", diuen: "Passo de todo, titi". 2) JO NO SOM NI VULL ESSER, però si fos seria lo que som, però mai LO QUE NO VULL ESSER: Poeta.

Amb conya pels meus estimats difunts successors.

CARTES =====

(Per esser l'única carta que hem rebuda, deixant apart les col.laboracions i les que ens escrites noltros mateixos) i perquè si la tradim ~~perdrà~~ molt i endemés el seu autor no la coneixeria, per aquest pic, la publicam en castellà. Es prega que si s'envia qualche col.laboració es faci a màquina i en la nostra llengua, entesos?)

Palma, a tantos de tantos de mil novecientos tantos

!!! Com va tito!!! fa temps que no te veig (y como no sé más en mallorquín sigo en castellano que es lo mío)

Sin ser sociom ni amante, ni haberte querido yanto, me ha llegado (por ese gran y pesado abatar de la vida) una "revista" de Sant Joan (que por cierto no sé dónde para) y sin más prolegómenos que contar-te, y antes de que rompas la presente, paso a contarte (enumeradas alfabéticamente y por orden de castas) mis más genuinas conclusiones de "MEL I SUCRE" (que sé de buena tinta estabas ansioso por recibirlas):

Conclusión 6326: partimos del supuesto de que mi receptividad hacia estas cosas es enorme y me encantan estos intentos ingenuos de entender algo.

Conclusión 6327: Leo en la página 2 (por cierto no numerada como es costumbre en estos casos) la lista de colaboradores, y me siento ofendido en lo más hondo y profundo de mi ano, al no incluirme a mí. Sin embargo, por no estar en el solsticio de primavera te lo perdono y paso hoja.

Conclusión 3435: Leo la editorial y veo que esta revista va a la gente de San Juan. Acot seguido y a continuación in ~~situ~~ maldigo mi suerte por no pertenecer al pueblo. En veloz carrera engarzo un mapa al vuelo y encuentro, después de buscar, San Juan dentro de un recinto inhòspito y desconocido para mí, del cual se rumorea que está rodeado de agua por todas partes (INCONCEBIBLE), llamado Mallorca.

Ya con una idea más concreta sobre susodicho pueblo, y con la esperanza de conocer algún día a esa gente (remarco mi interés hacia las mozas sanjuaneras cachondas, lindas pasotas y coloconas), espero haciendo valer mi enchufé contigo, que me publiques mi profunda meditación de media tarde.

Conclusión 160L (capicúa): voy pasando páginas y más páginas, soporto lo insoportable y resulta finalmente que para no haber contado con mi colaboración no habéis salido mal del todo.

Me fijo en el negro del Teléfono y reclamo mi oportunidad para solicitar chòrba guapa y aseada (sin taras) con fin de revolcarnos mutuamente. No se admiten casamenteras.

Conclusión 33253: Lo veñ y no lo creo, ¿será cierto? después de Passatemps encuentro una llamada a la opinión pública en forma de cuestionario. Me parece inconcebible semejante muestra propia de solo asociaciones conformistas democráticas decadentes.

¿Me hareis creer que os interesa lo que sepiensa de la revista? !!!esto es el no va más!!!

Conclusión 453: miro la contraportada, la observo y quedo aturrido, maravillado. ¿Cómo ha sido posible tal obra de ingeniería crítica? Resalta sobre todo la cruz manejando como un títere al hombre. Si señor, es una fabulosa crítica de la religión y...ese monigote colgando de la cruz con cara de bobo, ¿quien será?

Leo la explicación y de repente un sinpar terremoto aturde mis ideas y entro en cólera al saber que la mencionada cruz salió por casualidad, que esto no es una crítica a la religión, ya que el simpático bobo es un espermatozoide escapado, sin duda, de una eyaculación precoz. La decepción es tal quel agotamiento me impide llenar diez folios de comentario (como era mi idea inicial) y me resigno a mandarte

(...) este sucinto comentario seguido de articulos varios para tu revista (si concedes tu beneplácito otorgamiento)

Sin màs de despidre

ATENCIÓN: próximamente vamos a ser un
club de fans (baaaaaaa). En serio, en
serio, que (jua, jua, jua) saldrán el Boooooo
--- bueno, este que ya sabéis y el otro, el de
la casa de la panderera, que no está siego
del todo pero casi. Apuntarse todos o espera-
mos con los cipot... esto, con los brazos abier-
tos y con todo nuestro ~~organo~~ cariño y afecto.
Hermanos gilipollas marchosos, hermanas
marchosas, no te pierdas una oportunidad como
esta. Os regalaremos posters y fotos y todo
eso, rellena aquí mismo este cojón apúñate.

+ + +

me apunto al chis de furos de

y el mundo la cantidad de ptas.

— — — (no hay máximo)

La gent que vulgui col.laborar basta que ens enviï la col.laboració, o si vol ajudar en qualque cosa ho pot dir i ja li donarem clixés per passar a màquina o escrits o el que vulgui. Això sí, s'agraïria als col.laboradors que quan ens enviassin textos copiats dels llibres tenguessin la prudència de no copiar el número de la pàgina o la firma de l'autor (en cas de dibuixos). Ja sabem que a casa hi ha llibres molt bons i si ens conviden passarem a llegir-los, però que no ens enviïn textos copiats. En poques e imperialistes paraules: !COPIONES, QUE SOIS UNOS COPIONES!

Qualsevol tipus de correspondència es pot enviar a les següents direccions:

Guillem Bou Bauçà
C/ Faust Morell, 26-4-1
Ciutat
(o també C/ Lluna, 33
Sant Joan)

Joan Morey Nigorra
C/ Parres,
Sant Joan

ANUNSIÉ: La delegaté de la Fransé a
trouvé que "Mel i sucre" estâ molt bé. (Je
continué l'anunsié sans bollescuré parsequé
je prefer la maquiné d'ecriné):

IL ens a demanés que nous faisons una paginé de la revisté en son ~~ax~~
idiomé: le fransé (alias francaisé). Et nous l'avons complasé. Mais com la
Franse est Europée, (i això vol dir que est tres sibiñisé) nous l'avons de
diqué une paginé classifié "S" (esó), així que les garçons meneurs de
d'edat a pixar i a jeure.

MATTANNSSIONN: PAGINE CLASSIÉQUE "S", SI VOUS VOULÉ VOUS POUVÉ L'ARRAN
QUER I CREMER, MAIS QUE LA NO LLEGIGÉ UN AL LOT MENEUR DE 180 ANEES, PERQUÉ
IL PEUT INFLUIR EN SON "LIBERTAD DE ENSEÑANZA", PARDON, EDUCASION I FERIR
SON SENBILITÉ.

()

→ Ca cest un buit, absurde
i fora sentit, come la
vide mateixé. Finmadé:
Jan polsanté, el vegem au
cieux.